

Літературно-мистецька сторінка

УГЛИБЛЮЄТЬСЯ СЕРЦЕ В НЕБО СВІТУ...

Igor ФАРИНА

Рубають сад, щоб збудувати хату.
В старій вже стали стіни затісні,
І через це приречені на страту
Всі яблуні докірливо-сумні.
Не прошумлять вони гілками більше,
Не потече з коріння вгору сік,
Онуку дід на згадку зробить стільчик
З ранета, що родив для всіх торік.
А від димів сльозитимуться очі,
Цвітіння ж не повернеться назад.
І може статись: юність не захоче
На попелищі починати сад.
Згадавши пилки гостроту залізну
І вогнища високого дими,
Спохопимось. Та буде вже запізно
Йти до краси. Її ж згубили ми!

ПЛАЧ ДО ОФЕЛІЇ

Не зупинити долі дивоплин
Крихким льодам і подихам задухи.
Хоча і дуже хоче люта скруха
Узяти сум отой на вічний клпин.
Та все ж душа позбудеться оков
Буденності, яка серця руйнує,
І від глуму мою душу порятує
Назавше лиш віднайдена любов.
Задума оживе й перед всіма
Незнаністю зісподу враз засяє.
Бо острах й той через всі сни втікає.
Доріг інакших в плині цім нема.

Він берегом своїм повільно йшов,
Чув хвилі попереду й за собою.
Але не міг поплисти у минуле
І знав, що в нову річку не ввійде.
Йому навстріч спішила вже зима,
Злим холодом витоптуючи осінь.
Але таки боялась підступитись
До спогадів, що літо берегли.

...А дзеркало не розкаже про сни, що бачу ночами,
Й воно розіб'ється зовсім, як впаде камінь,
Що випустила з потойбіччя якась невидима праща.
Я вже себе не уздрію, та, мабуть, воно і краще.
Бо що воно, знаєте, з того, що буду про себе знати?
Вже серце тоді не захоче незнане в собі шукати.
Побліднуть сни дивовижні, що в мене ішли ночами.
...Ви бачите дзеркало знову? Киньте у нього камінь!

ГОМЕР

Мандрівка уже скінчилась. Та серце неугомонне
Його повертає завше до каменів Іліону.
Здається, квиління фрамінги все чути посеред ночі
І бачать весь біль невмирущий у струнах незрячі очі.
В цей час він збагнув: ніколи не прийде злада,
Як від аеда між люди не підуть пісні «Іліади».
І мідянозбройні ахейці йому були перед зором,
А Гектор дививсь на нього осяйливий пресуворо.
Не зникли вони у часі, бо в собі безсмертя ген мають,
Його непомеркле світло нам Шліман в землі відшукає.
Ураз тоді зрозумієш, що все Гомер в мандрах бачив
І був Іліон для нього рятунком у дні незрячі.
А ми, окасті нащадки, не матимем оборони,
Як відшукати не зможем дороги до Іліону.

ГЛИБОКИЙ ВІТЕР

Углиблюється серце в небо світу.
А поза ним мене чекає крах.
Бо закохавсь я у глибокий вітер,
І лише з ним уздрію власний шлях.
Нелегка, знаю, ця моя дорога,
Та мушу нею безупинно йти.
І будуть мене втрати й перемоги
Від спокою щомиті берегти.
Ляга на аркуш дивовижність літер,
І твориться із них душі ім'я.
Це їх несе крізь час глибокий вітер,
Щоб я збагнув, як важко мовить «я».

БЕЗГОЛОВИЙ СОНЕТ

... і світ відкриється мені
у цих потоках буркітливих —
у згуках долі незрадливих
розправляться крилята днів.
Знадливий усміх юних губ
мені мабуть, найбільше люб
і я очікую цю з'яву.
Немає пошуку кінця,
хоч прагне взяти всі серця
в полон підступності диявол.

ПЕРЕД “РАБАМИ” МІКЕЛАНДЖЕЛО

На їх обличчях — не огонь осмути.
Задума і прийдешності порив
В душі того, хто суть оцю створив,
Живе у них, й вони здолають скруту.
Митець в труді титанів народив,
Щоб всі сказали твердо: «Волі бути!».
Хоч злі боги віддали всю цыкуту,
Щоб клич уже ніколи не ожив.
Нехай кружляють яструби злоби,
Але їх не злякаються раби,
Свою важку долаючи дорогу.
Ім усміхнеться долі яснина,
Бо через болі в душі йде весна —
Серця до неї рвуться донезмоги.

БІЛИЙ СОНЕТ

Життєйський вир свої обійми вічні
Відкриє, щоби взяти й не відпустить.
Його незамовкаючі міжзвуччя
Назавше поглинають наші дні.
І не втекти ніде. У цілім світі
Для втечі лабіринту не знайти.
Регоче і сміється ненаситець,
Ковтнувши навіть Аріадни нить.
Прийду в цей світ краплинкою буття,
Впаду россою на стебло трави,
Щоб слухати одвічний хлорофіл.
Вітрисько понесе через луги
На подиху ранкового пракрилах.
Стрічай мене, о вире невблаганний !

В АНТИЧНОМУ ХРАМІ

Пам'яті Миколи Зерова

Душа схолола, як зимовий сад.
І ти зориш на неї, Артемідо...
Прапервінь кличе у бентежний лад,
Але її нема. Гермакопіді
Понищили і сад, і виноград.
Й свідомість нашу під свою егіду
Запрагли взяти. Забуття обряд
Нам зготували, щоб ішли ми слідом.
Але у храм, щоб запалити свічу,
Ідемо, хоч насмішки їхні чуть
(Втомились жити серед руйновиння),
І віримо, що палахкі вогні
Прадавній слід повернуть в наші дні —
Й він обізветься в серця нуртовинні.